

[Taanquist]

andet også har andre rettigheder i samfundet. Desuden har vi her at gøre med en udsat gruppe, der har behov for samfundets hjælp og ikke et spark fra samfundet.

Regeringen kan være glad for, at der er tale om en gruppe, der ikke gør oprør, men som bøjer sig for deres skæbne. De råber ikke ud for alle vinde, hvor dårligt de er stillet, for det er ikke morsomt at skulle indrømme, at man er så dårligt stillet. At det så også drejer sig om en gruppe, som i høj grad består af enlige forsørgere, viser blot, at regeringen og de borgerlige partier er blottet for forståelse for, at man her lægger grunden til en ny generation af sociale tabere.

Socialministeren sagde så flot, da vi sidst behandlede forslaget, at det jo da ikke var meningen, at de skulle forblive på varig hjælp hele deres liv; de skulle hurtigst muligt ud på arbejdsmarkedet. Man kunne passende spørge: hvor mange har socialministeren så fået ud af det sociale system og over på arbejdsmarkedet? Jeg var lige ved at tro, at socialministeren her var ved at stå og sige, at det var et eller andet større antal, men forklaringen kom senere. Svaret er jo, at ingen er kommet ud på arbejdsmarkedet, men at de muligvis er gået over på andre bestemmelser i bilstandsloven, f.eks. § 42, men i hvert fald ikke arbejdsmarkedet.

Men det kan også være, at regeringen har forregnet sig totalt. Med de forslag, vi har set i de sidste dage på arbejdsmarkedsområdet, er der et stigende antal mennesker, der får øjnene op for, at de også, selv om de i dag har deres gode arbejde – og ingen kan jo være 100 pct. sikker på, at man fortsætter med at have sit gode arbejde – når deres arbejdsplads måske ikke længere består, med usvigelig sikkerhed først vil gå ud af A-kassesystemet, så overgå til bilstandslovens forbigeående hjælp og derefter igen med usvigelig sikkerhed over på den varige hjælp. Jo ældre man er, desto større er risikoen for, at det vil ske. Man indfører en usikkerhed og en utryghed i mange menneskers liv, som det vil være umuligt for mange at leve med. Man kan selvfølgelig håbe på, at der dermed er så mange flere mennesker, der nu indser, hvor umoralsk denne bestemmelse er, og at de kan være med til at åbne regeringens og de borgerlige partiers øjne for denne uretfærdighed.

Karen Højte Jensen (KF):

Dette lovforslag er også en genfremsættelse, så jeg skal henvise til, hvad vores ordfører tidligere har sagt i denne sag, og afvise forslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Da mit partis ordfører, fru Hanne Severinsen, ikke kan være til stede, skal jeg kort på venstres vegne afvise dette forslag og henvise til ministerens redegørelse.

Vi ved da godt, at det ikke er en dans på roser at overgå til varig hjælp, men som det jo også er bemærket af forslagsstillerne selv, har man ved en revision af loven mindsket i hvert fald nogle af disse problemer.

Vi kan altså ikke medvirke til forslaget.

Agerschou (SF):

Indførelsen af varighedsbegrænsningen for modtagelse af almindelig kontanthjælp var et af de initiativer, der i efteråret 1982 tydeligst viste, hvad den konservative regering var ude på. De, der ikke havde for meget i forvejen, skulle have endnu mindre. Samtidig skulle de velbærgede have det økonomisk bedre, så de, som statsministeren så ofte siger med et glad smil, kan bevare optimismen. At man så placerer andre grupper i økonomisk håbløshed, er de konservative repræsentanter for de velstillede lige glade med.

Den holdning har den konservative regering haft lige siden. I øjeblikket har man f.eks. travlt med at få skubbet arbejdsløse ud af dagpengesystemet, så de rigtig kan få reduceret deres levevilkår.

I denne holdning har regeringen langt henad vejen fået smukt følgeskab af de radikale, hvad der faktisk stadig væk kan undre nogle af os i SF, og jeg aner faktisk ikke hvorfor. Hvorfor er det dem, der i forvejen er hårdt ramt, der skal rammes én gang til? Hvordan kan de radikale fortsat medvirke til en lovgivning, der af den daværende socialminister blev begrundet på følgende måde i det pågældende lovforslags bemærkninger: »Regeringen finder, at en tidsmæssig begrænsning af hjælpen kan have en vis motiverende indflydelse på modtageren med hensyn til en forstærket indsats for at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp.«

Med andre ord er det regeringens opfattelse, at kontanthjælpsmodtagere i virkelighe-